Odbiornik radiowy Szarotka

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1956 - 1957

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 225 mm, sze.: 225 mm, gł.: 115 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORAMCJE

MIM 65/V/18

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, fale radiowe, komunikacja, muzyka, nagłośnienie, odtwarzanie dźwięku, prąd, PRL, propaganda, przemysł, radio, sprzęt RTV, wzornictwo polskie

OPIS

Przenośny, monofoniczny radioodbiornik Szarotka, to pierwszy tego rodzaju odbiornik produkowany w Polsce masowo w okresie powojennym. Pod względem wykorzystanych części i układu elektrycznego, jest to superheterodyna – odbiornik działający za pomocą lamp elektronowych, umożliwiających przetwarzanie fal radiowych na sygnały elektryczne. Urządzenie ma wbudowaną antenę ferrytową. Radioodbiornik, dzięki swym wymiarom i niewielkiej wadze, był nieodłącznym towarzyszem w podróży, na spacerach i piknikach. Projekt przenośnego radioodbiornika Szarotka w 1956 roku wykonał zespół konstrukcyjny Zakładów Radiowych im. Marcina Kasprzaka w Warszawie, wzorując się na projekcie radioodbiornika turystycznego Grazietta 541B, produkowanego na licencji austriackiej firmy Siemens. Szarotka jest zasilana za pomocą baterii lub z sieci, poprzez zasilacz w formie podstawki ze specjalnymi bolcami. Wyposażona jest w skórzany pokrowiec z paskiem na ramię. Radio zasilane za pomocą baterii może pracować od około dwudziestu pięciu do około trzydziestu godzin. Początkowo produkowano Szarotkę dwuzakresową, obejmującą fale średnie i długie, a następnie trzyzakresową dodając wycinek fal krótkich, co odróżniało ją od austriackiego pierwowzoru odbierającego jedynie fale średnie. Udogodnienie to pozwalało słuchaczom na odbiór – nielegalnego w Polsce – międzynarodowego Radia Luxembourg, nadającego muzykę młodzieżową i popularną spoza bloku komunistycznego. Odbiornik był produkowany w trzech wersjach kolorystycznych: kremowej, musztardowej oraz koralowej. Pod względem wyglądu i kształtu obudowy nie różni się od wzorcowego modelu Grazietta 541B. Na szczycie płyty frontowej znajduje się podłużna skala z elektronowym wskaźnikiem dostrojenia po lewej stronie, poniżej, za ażurową przesłoną z lekko wypukłych pasów tworzywa sztucznego, schowano głośnik magnetoelektryczny Tonsil GD 9/0,5. Korpus urządzenia został opasany po bokach i od spodu metalową listwą utrzymującą panel frontowy i tylny. U góry znajduje się wysuwany uchwyt do przenoszenia urządzenia. Z prawej strony mieści się wyłącznik i pokrętło regulacji siły głosu, w górnej ściance klawisze przełączania zakresu fal oraz przełączniki trybu zasilania – normalnego i oszczędnego.
Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski